

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 841

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 noiembrie 2015

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 585 din 1 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 din Codul penal	2-3		
Decizia nr. 587 din 1 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	3-5		
Decizia nr. 599 din 1 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549 ¹ alin. (3) din Codul de procedură penală	5-6		
Decizia nr. 600 din 1 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală	6-8		
Decizia nr. 613 din 6 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	9-10		
		Decizia nr. 656 din 13 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 991 alin. (1) din Codul de procedură civilă	10-11
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		849. — Hotărâre privind aprobarea stemelor comunelor Feliceni și Mărtiniș, județul Harghita	12-13
		883. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Fântânele, județul Arad	13-14
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		832. — Ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice pentru aprobarea reglementării tehnice „Ghid pentru proiectarea și executarea instalațiilor de canalizare a apelor meteorice în clădiri civile, social-culturale și industriale. (Revizuire Reglementarea tehnică P 96-1996)”, indicativ P 96-2015	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 585

din 1 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Mîzgaciu în Dosarul nr. 2.913/205/2014 al Judecătoriei Câmpulung și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 70D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece împrejurarea că noile prevederi nu au mai preluat varianta simplă a infracțiunii de tulburare de posesie nu afectează dreptul de proprietate, partea vătămată având la îndemână posibilitatea acțiunii posesorii din dreptul civil. În plus, incriminarea sau nu a unei anumite conduite reprezintă o opțiune de politică penală în deplin acord cu libertatea de reglementare a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 12 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.913/205/2014, **Judecătoria Câmpulung a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 din Codul penal**, excepție ridicată de Gheorghe Mîzgaciu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de neurmărire/netrimiteri în judecată dispuse de procuror.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, spre deosebire de vechea reglementare, în prezent nu mai este incriminată forma simplă a faptei de tulburare de posesie. Astfel, pentru a atrage răspunderea penală este necesar ca autorul faptei să o săvârșească cu violență sau amenințare, o simplă ocupare fără drept a unui imobil nemaiconstituind infracțiune.

6. **Judecătoria Câmpulung** opinează că, deși dispozițiile contestate nu dispun cu privire la proprietate, ci numai cu privire la posesie, excepția de neconstituționalitate poate fi analizată din perspectiva art. 44 din Constituție, deoarece, potrivit art. 555 din Codul civil, proprietatea privată este dreptul titularului de a poseda, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege. Prin urmare, dreptul de a

poseda bunul este unul din atributele esențiale ale dreptului de proprietate, iar protecția oferită de art. 44 din Constituție se extinde și cu privire la posesie. În aceste condiții, instanța de judecată, fără a-și exprima opinia în termeni lipsiți de echivoc, arată că „se poate pune problema constituționalității textului de lege ce oferă protecția sa doar în situația în care ocuparea imobilului se produce prin violență, amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, dar nu și în situația în care ocuparea se realizează fără violență, deși potrivit dispozițiilor art. 44 din Constituție proprietatea privată este garantată și ocrotită *în mod egal de lege.*”

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 256 referitor la infracțiunea de *Tulburare de posesie* din Codul penal, care au următorul conținut: „(1) *Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, a unui imobil aflat în posesia altuia se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.*”

(2) *Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.*”

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) referitor la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată în mod egal, indiferent de titular.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită completarea textului de lege criticat, în sensul de a se reglementa, așa cum era în Codul penal din 1969, incriminarea faptei de ocupare, în întregime sau în parte, fără drept a unui imobil aflat în posesia altuia, fără consimțământul acestuia. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. În consecință, prezenta excepție de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

13. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Mîzgaciu în Dosarul nr. 2.913/205/2014 al Judecătorei Cămpulung.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Cămpulung și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 587

din 1 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Octavian Florin Păsărelu în Dosarul nr. 8.114/95/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 133D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și partea Societatea Complexul Energetic Oltenia — S.A. din Târgu Jiu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat dă salariatului un drept de opțiune cu privire la reintegrarea în muncă, având în vedere că, în practică, după desfacerea nelegală ori netemeinică a contractului de muncă relațiile de muncă pot deveni tensionate. Aceasta reprezintă o normă de protecție ce nu contravine cu nimic prevederilor art. 41 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 8.114/95/2013, **Curtea de Apel Craiova — Secția I**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Octavian Florin Păsărelu cu prilejul soluționării apelului declarat de Societatea Complexul Energetic Oltenia — S.A. din Târgu Jiu împotriva Sentinței civile nr. 1.894 din 28 august 2014, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 8.114/95/2013, având ca obiect contestația formulată de Octavian Florin Păsărelu împotriva deciziei de concediere.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 80 alin. (2) și (3) din Legea nr. 53/2003, care prevăd încetarea de drept a raporturilor de muncă la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, în cazul în care salariatul nu a solicitat repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, aduc atingere dreptului la muncă. Astfel, consideră că dacă salariatul a solicitat anularea deciziei de concediere rezultă în mod clar că acesta dorește continuarea raporturilor de serviciu, iar instanța în mod illogic ar dispune încetarea de drept a contractului individual de muncă. În același sens, arată că, potrivit dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, părțile sunt repuse în situația anterioară cu privire la plata drepturilor salariale, fără a fi necesară o cerere expresă în acest sens din partea salariatului. De asemenea susține că, în cazul în care concedierea este lovită de nulitate absolută potrivit art. 78 din Codul muncii, părțile sunt repuse de drept în situația anterioară, fără ca la acest articol să se prevadă că salariatul este obligat să solicite repunerea părților în situația anterioară. Or, anularea și constatarea nulității absolute produc aceleași efecte. Mai arată că dispozițiile art. 80 alin. (2) și (3) din Legea nr. 53/2003 sunt ilogice și pentru că duc la încetarea contractului individual de muncă fără a fi existat acordul niciuneia dintre părți. Totodată, susține că dispozițiile de lege criticate nu sunt corelate cu dispozițiile art. 56 din Legea nr. 53/2003, care prevăd cauzele încetării de drept a contractului individual de muncă. De

asemenea consideră că dispozițiile art. 80 alin. (2) și (3) din Legea nr. 53/2003 contravin art. 60 și art. 220 din Codul muncii referitoare la interdicția concedierii reprezentanților sindicali.

6. Autorul excepției ridică și problema dacă în urma încetării contractului individual de muncă în temeiul art. 80 din Legea nr. 53/2003 mai poate beneficia de ajutor de șomaj. De asemenea, întreabă dacă mai are dreptul de a obține plăți compensatorii.

7. Cât privește dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, arată că acestea sunt neconstituționale pentru sintagma „*va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate*”, pentru că nu prevăd și acordarea dobânzilor legale. De asemenea, arată că acordarea numai a salariilor indexate, majorate și reactualizate a dus la diminuarea cuantumului salariului, deoarece acesta a fost actualizat cu indicii de inflație pentru anumite perioade de timp.

8. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă** arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției. În acest sens, arată că dispozițiile art. 80 alin. (2) și (3) din Legea nr. 53/2003 impun cerința ca petentul să solicite în mod expres repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, iar în caz contrar contractul individual de muncă încetează de drept, întrucât, în situația în care petentul nu solicită repunerea în situația anterioară, se presupune faptul că acesta și-a găsit între timp un alt loc de muncă, nemaidorind reîncadrarea la vechiul loc de muncă, ci doar anularea deciziei de concediere și despăgubiri materiale. În sensul celor arătate invocă și jurisprudența Curții Constituționale prin Decizia 290 din 23 mai 2013, Decizia nr. 269 din 12 mai 2005 și Decizia nr. 150 din 25 februarie 2010.

9. De altfel, instanța consideră că autorul excepției nu are interes să invoce excepția de neconstituționalitate, întrucât a solicitat repunerea părților în situația anterioară, prin reintegrarea în muncă.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 80 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit cărora: „(1) *În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.*

(2) *La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.*

(3) *În cazul în care salariatul nu solicită repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, contractul individual*

de muncă va înceta de drept la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești.”

14. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 41 din Constituție referitoare la dreptul la muncă.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică dispozițiile art. 80 alin. (2) și (3) din Legea nr. 53/2003 aceste texte de lege, întrucât prevăd încetarea de drept a contractului individual de muncă în situația în care salariatul nu ar fi solicitat repunerea în situația anterioară. Or, examinând actele Dosarului nr. 8.114/95/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă, în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că în cadrul contestației formulate împotriva deciziei de concediere, soluționată în primă instanță de Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, prin Sentința nr. 1.894 din 28 august 2014, autorul excepției de neconstituționalitate a solicitat și a obținut reintegrarea sa în muncă, precum și plata unor despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat începând cu data desfacerii contractului individual de muncă și până la reintegrarea efectivă a acestuia. Această soluție a fost păstrată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, care, prin Decizia nr. 200 din 19 ianuarie 2015, a respins ca nefondat apelul formulat de Societatea Complexul Energetic Oltenia — S.A. din Târgu Jiu. Prin urmare, dispozițiile art. 80 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 nu sunt incidente în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (2) al aceluiași articol de lege este, în consecință, lipsită de interes.

16. Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, Curtea constată că aceasta se referă, în esență, la modul în care legiuitorul a înțeles să reglementeze dreptul la dobânzi legale, acesta nefiind prevăzut expres în cuprinsul textului de lege invocat. Față de această critică, Curtea reține că modul în care legiuitorul înțelege să sistematizeze materia reglementată nu reprezintă o problemă de constituționalitate, atât timp cât intenția sa este clară, lipsită de echivoc și are consecințe previzibile, chiar dacă aceasta rezultă din interpretarea coroborată a unor texte de lege. Or, potrivit dispozițiilor art. 253 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, „angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.” Coroborând aceste dispoziții cu cele ale art. 1531 și 1535 din Codul civil și art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 29 august 2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare, rezultă în mod evident dreptul salariatului de a obține dobânzi legale cu prilejul repunerii sale în situația anterioară ca urmare a constatării de către instanța de judecată a caracterului netemeinic sau nelegal al deciziei de concediere.

17. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 nu conțin niciun element de neconstituționalitate și nici nu se poate reține vreo lacună legislativă, în realitate instanța fiind sesizată cu o problemă de aplicare a legii, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

18. Aceași concluzie se impune și în ceea ce privește solicitarea autorului de a clarifica dacă în urma încetării contractului individual de muncă în temeiul art. 80 din Legea nr. 53/2003 mai poate beneficia de ajutor de șomaj.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Octavian Florin Păsărelu în Dosarul nr. 8.114/95/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 599

din 1 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tribunalul Hunedoara — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 6.627/97/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 316D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.627/97/2014, **Tribunalul Hunedoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri formulate de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Hunedoara referitoare la luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 599 din 20 octombrie 2014 și nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și se arată că procedura reglementată prin textul criticat încalcă dreptul la un proces echitabil al părților, neasigurând garanțiile specifice acestui drept fundamental, întrucât este lipsită de contradictorialitate și de oralitate. Se susține că dreptul la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, presupune ca participanții la procesul penal să participe în mod activ și în egală măsură la prezentarea argumentelor și la dovedirea aspectelor esențiale ale cauzei penale.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, sub aspectul soluției legislative potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*în camera de consiliu, fără participarea*

procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, care au următorul cuprins: „După expirarea termenului prevăzut de alin. (2), judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra cererii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;

b) admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.”

10. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, este neconstituțională. În acest sens, prin decizia anterior arătată, Curtea a constatat că procedura

desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară care decide cu privire la fondul cauzei, respectiv cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict — faptă, persoană și vinovăție — în ceea ce privește aplicarea măsurii de siguranță a confiscării speciale, nu întrunește garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, așa cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența instanței europene.

12. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Întrucât încheierea de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțată pe data de 12 februarie 2015, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit, prin pronunțarea Deciziei nr. 166 din 17 martie 2015, după data încheierii anterior referite, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă, sub aspectul soluției legislative potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)” (a se vedea Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

13. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, sub aspectul soluției legislative potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, excepție ridicată de Tribunalul Hunedoara — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 6.627/97/2014.

Decizia se comunică Tribunalului Hunedoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 1 octombrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 12.865/303/2014, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 325D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale. Se arată că în prezenta cauză nu sunt invocate motive noi de neconstituționalitate față de cele care au făcut deja obiectul controlului prin deciziile Curții Constituționale nr. 591 din 21 octombrie 2014 și nr. 484 din 23 iunie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 29 din 30 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 12.865/303/2014, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze penale referitoare la săvârșirea unei infracțiuni de furt calificat.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală acordă relevanță situației de fapt stabilite de către procuror prin rechizitoriu, în defavoarea situației de fapt stabilite de către instanța de judecată prin hotărârea pronunțată în urma efectuării cercetării judecătorești în mod nemijlocit. Se susține că textul criticat prevede un regim juridic diferit pentru categorii de persoane aflate în situații juridice similare, respectiv pentru diferite categorii de inculpați trimiși în judecată prin rechizitoriu, care recunosc săvârșirea faptelor de care sunt acuzați. Se arată că, din felul în care prevederile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt formulate, rezultă că reducerea limitelor de pedeapsă, cu o treime, în cazul pedepsei cu închisoarea, și cu o pătrime, în cazul pedepsei amenzii, poate fi aplicată numai dacă instanța de judecată, în urma cercetării judecătorești, reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de inculpat. Așadar, inculpatul de bunăcredință, care recunoaște faptele de care este acuzat într-o modalitate care este reținută și de către instanța judecătorească, în urma cercetării judecătorești, nu va beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă, conform art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, dacă recunoașterea sa nu este în acord cu situația de fapt reținută în rechizitoriu. Se susține că, pentru aceste motive, condiționarea aplicării reducerii limitelor de pedeapsă de concordanța dintre faptele reținute de instanța de judecată și cele arătate prin rechizitoriu este de natură a încălca prevederile art. 16 din Constituție.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime.”*

10. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală s-a pronunțat prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, prin care a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesuală penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010 —, cu titlu de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

12. Prin decizia anterior arătată, Curtea a reținut că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la faptele pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces

echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

13. În același sens sunt și Decizia nr. 198 din 9 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 25 aprilie 2013, și Decizia nr. 409 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 26 noiembrie 2013, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968, față de critici similare.

14. De asemenea, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, că nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței Curții, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din

19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015).

15. Distinct de cele arătate, Curtea reține că instanța are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului. Astfel, în situația în care instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, va judeca potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții prevăzute de lege, iar dacă instanța reține o situație de fapt diferită de cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, va soluționa cauza potrivit dreptului comun, care oferă cadrul procesual în care poate lămuri toate împrejurările. În același sens, Curtea constată că recunoașterea învinuirii se face în raport cu faptele reținute în rechizitoriu, și nu cu constatările, viitoare la momentul întocmirii rechizitoriului, ale instanței de judecată. De altfel, actul prin care se prezintă învinuirea este rechizitoriul și nu hotărârea pronunțată de instanță.

16. Prin urmare, tratamentul juridic diferențiat instituit între inculpații care recunosc totalitatea faptelor reținute în rechizitoriu și în privința cărora instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către aceștia și cei în privința cărora, deși recunosc totalitatea faptelor reținute în rechizitoriu, instanța nu reține situația de fapt descrisă în actul de sesizare este justificat de principiul aflării adevărului, prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală, conform căruia „organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului”, neputându-se vorbi de existența unei discriminări. De altfel, așa cum a fost precizat mai sus, reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 12.865/303/2014 și constată că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 613

din 6 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Pop în Dosarul nr. 11.819/296/2014 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 908D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 599 din 21 octombrie 2014 și nr. 518 din 7 iulie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.819/296/2014, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatorul-petent Valentin Pop într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva unei încheieri penale prin care a fost respinsă plângerea formulată de petent împotriva unei ordonanțe de clasare emise de procuror.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21, art. 24 și art. 129 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu asigură un control judiciar ierarhic asupra hotărârii judecătorești prin care se soluționează, într-o procedură specială, legalitatea și temeinicia actului procurorului care a dat o soluție într-un dosar penal, în speță a ordonanței de clasare a cauzei. Este evident că omisiunea legiuitorului de a prevedea o cale de atac împotriva încheierii judecătorești încalcă nu numai dreptul la un proces echitabil, ci și dreptul persoanei interesate de a beneficia de o cale de atac efectivă, astfel cum prevede art. 129 din Constituție. Aceasta, întrucât art. 129 din Legea fundamentală nu numai că prevede dreptul și posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, dar și impune în sarcina legiuitorului obligația de a prevedea una sau mai multe căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești. Scopul acestor căi de atac este de a asigura controlul unei instanțe ierarhic superioare asupra hotărârii pronunțate de instanța ierarhic inferioară, tocmai pentru asigurarea dreptului la un proces echitabil, în conformitate cu art. 21 din Constituție și cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea arată că textul de lege criticat contravine și art. 24 din Constituție, întrucât înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, prin declararea ca fiind definitivă a unei încheieri date de judecătore, prin care se soluționează o plângere împotriva unei soluții de netrimite în judecată. Declararea ca fiind definitivă a acestei încheieri nu se justifică nici prin caracterul special al procedurii, deoarece sunt nenumărate situații în care soluțiile de confirmare a ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată sunt vădit nelegale.

6. **Tribunalul Satu Mare — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instituirea regulilor de desfășurare a procesului, inclusiv reglementarea căilor de atac, este atributul exclusiv al legiuitorului, în acest sens fiind și deciziile Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014 și nr. 139 din 12 martie 2015.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 58 din 24 februarie 2015 și nr. 139 din 12 martie 2015, exprimat în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară*”, care au următorul conținut: „*Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.*”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, referitor la dispozițiile de lege criticate, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, prin Decizia nr. 58 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015, prin Decizia nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din

22 aprilie 2015, și prin Decizia nr. 518 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 24 septembrie 2015, constatând constituționalitate acestora prin raportare la aceleași critici ca și cele invocate în prezenta cauză.

14. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, precizată, Curtea a reținut că prevederile art. 341 alin. (6)—(8) din Codul de procedură penală reglementează soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate dispune cu privire la admisibilitatea plângerii formulate împotriva soluției de neurmărire sau de netrimite în judecată, soluții dispuse de către procuror, după cum în cauză a fost sau nu pusă în mișcare acțiunea penală și, totodată, dispun cu privire la împrejurarea că încheierea astfel pronunțată, cu excepția situației referitoare la cazul în care se dispune începerea judecării, este definitivă. Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că, potrivit alin. (8) al art. 341 supus analizei, încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă, împrejurare care nu este de natură a afecta constituționalitatea dispozițiilor invocate, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, s-a reținut că atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la

„condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”.

15. Prin urmare, Curtea a conchis că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea părților interesate de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil. S-a precizat că nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză și că, astfel, așa cum a fost arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentin Pop în Dosarul nr. 11.819/296/2014 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

**DECIZIA Nr. 656
din 13 octombrie 2015**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 991 alin. (1)
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 13 octombrie 2015, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 990 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Băleanu în Dosarul nr. 15.432/325/2014 al Judecătoriei Timișoara — Secția a II-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 194D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 septembrie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având în vedere

3. Prin Încheierea din 27 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 15.432/325/2014, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 990 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Emilia Băleanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de partaj judiciar.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece limitează dreptul unui coproprietar de a cere vânzarea la licitație a bunului comun doar în situațiile în care niciunul dintre coproprietari nu a cerut atribuirea bunului sau, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au consemnat, în termenul stabilit, sumele convenite celorlalți coproprietari, fără să acopere și alte situații legitime, precum aceea când valoarea stabilită de expert este derizorie în comparație cu prețurile la care se vând bunuri similare, sau când există o ofertă de cumpărare din partea unui terț la un preț mai mare decât valoarea stabilită de expert.

5. **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate nu încalcă dreptul de proprietate, întrucât legea permite instanței judecătorești să dispună vânzarea silită, prin executor judecătoresc, numai în cazul în care se dovedește că părțile aflate în indiviziune nu au fost de acord cu altă cale de ieșire din indiviziune și nici cu atribuirea bunului supus partajului către una dintre părți.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 990 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Curtea observă că, după sesizarea sa, Codul de procedură civilă a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, iar după renumerotare textul de lege criticat se regăsește la art. 991 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins: „*În cazul în care niciunul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au consemnat, în termenul stabilit, sumele convenite celorlalți coproprietari, instanța, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind totodată dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială ori de către executorul judecătoresc.*”

10. În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 991 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Băleanu în Dosarul nr. 15.432/325/2014 al Judecătoriei Timișoara — Secția a II-a civilă.

Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Timișoara — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 13 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 10 iulie 2007, pronunțată în Cauza *Kanala împotriva Slovaciei*. Având în vedere invocarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea reține că, în realitate, autoarea excepției se raportează la dispozițiile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, astfel cum acestea se interpretează și se aplică în conformitate cu dispozițiile protocolului menționat.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate, coroborate cu celelalte texte ale titlului V — *Procedura partajului judiciar* al cărții a IV-a — *Proceduri speciale* a Codului de procedură civilă, au drept scop înlesnirea, într-un mod cât mai echitabil, a încetării stării de indiviziune. În procedura specială a partajului judiciar, instanța de judecată are trei posibilități de soluționare a cererii de partaj: partajul în natură, atribuirea bunului unui singur coproprietar sau vânzarea bunului. Cea din urmă posibilitate, vânzarea bunurilor, reprezintă modalitatea de lichidare a coproprietății în măsura în care partajul nu se poate realiza prin celelalte modalități, fie că ele nu pot fi împărțite în natură sau atribuite unui copărtăș, fie că toți copărtășii solicită să se recurgă la această modalitate de lichidare a coproprietății.

12. Dispoziția legală criticată în prezenta cauză prevede că, în situația în care niciunul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au consemnat, în termenul stabilit, sumele convenite celorlalți coproprietari, instanța, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind, totodată, dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială ori de către executorul judecătoresc. Instanța va dispune ca vânzarea să fie efectuată de executorul judecătoresc prin licitație publică în cazul în care vreuna dintre părți nu a fost de acord cu vânzarea prin bună învoială sau dacă această vânzare nu a fost făcută în termenul stabilit [art. 991 alin. (3) din Codul de procedură civilă].

13. În cauza de față unul dintre coproprietari a cerut atribuirea bunului, situație în care instanța va urma să dispună vânzarea acestuia dacă nu se consemnează în termenul stabilit sumele convenite celorlalți coproprietari. Având în vedere cele reținute în paragrafele anterioare, precum și mecanismul procedurii speciale a partajului judiciar, Curtea constată că, prin modul de formulare a criticilor, autoarea excepției de neconstituționalitate tinde la modificarea normei legale, în sensul extinderii sferei de reglementare a acesteia, prin adăugarea unei noi ipoteze de vânzare a bunului, care ar denatura, în ansamblu, procedura specială a partajului judiciar prevăzută de Codul de procedură civilă. În procedura partajului judiciar se urmărește în primul rând împărțirea bunurilor în natură, iar dacă acest lucru nu este posibil, se procedează la vânzarea acestora. Or, ceea ce se propune este vânzarea directă și împărțirea sumelor de bani astfel rezultate.

14. În consecință, întrucât potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, neputându-le modifica sau completa, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 991 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea stemelor comunelor Feliceni și Mărtiniș,
județul Harghita**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stemele comunelor Feliceni și Mărtiniș, județul Harghita, prevăzute în anexele nr. 1.1 și 1.2.

(2) Descrierea elementelor stemelor și semnificația acestora sunt prevăzute în anexele nr. 2.1 și 2.2.

(3) Anexele nr. 1.1, 1.2, 2.1 și 2.2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării regionale și
administrației publice,

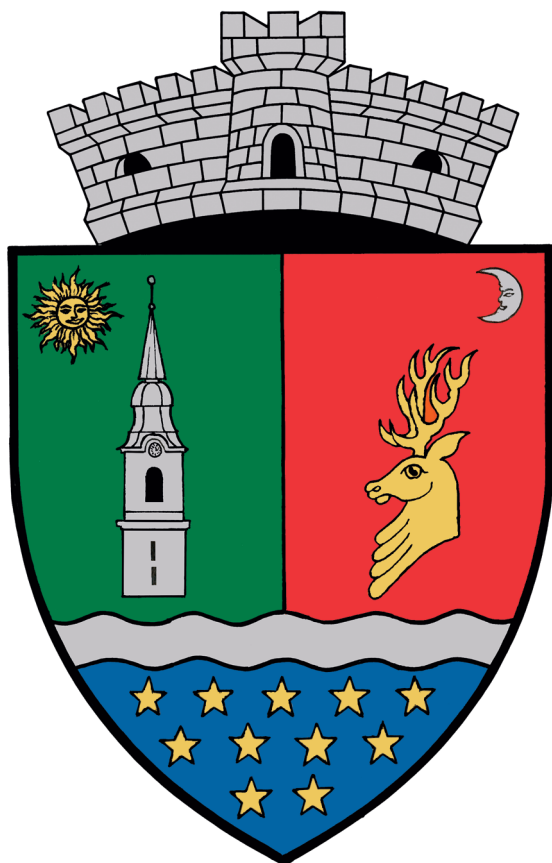
Sevil Shhaideh

București, 7 octombrie 2015.
Nr. 849.

ANEXA Nr. 1.1*)

ANEXA Nr. 2.1

STEMA
comunei Feliceni, județul Harghita

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Feliceni,
județul Harghita

Descrierea stemei

Stema comunei Feliceni, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat de un brâu undat de argint și despicat în partea superioară.

În partea superioară, în dreapta, în câmp verde, se află un turn de biserică de argint cu trunchi cilindric cu două brâie, terminat cu o cupolă care are un acoperiș conic, deasupra căruia se află o bară verticală ce susține o bilă, însoțit la dreapta sus de un soare figurat cu raze de aur.

În partea superioară, în stânga, în câmp roșu, se află un cap de cerb auriu din profil însoțit la stânga sus de o semilună figurată de argint.

La vârful scutului, în câmp albastru, se află unsprezece stele de aur în cinci colțuri, dispuse 5 : 4 : 2.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Turnul de biserică face referire la Biserica reformată din anul 1446, declarată monument istoric.

Capul de cerb reprezintă bogăția cinegetică a zonei.

Brâul undat simbolizează râul Târnava Mare, care împarte în două localitatea.

Cele unsprezece stele reprezintă numărul satelor componente ale comunei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.1 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.2*)

ANEXA Nr. 2.2

STEMA
comunei Mărtiniș, județul Harghita

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Mărtiniș,
județul Harghita

Descrierea stemei

Stema comunei Mărtiniș, potrivit anexei nr. 1.2, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat de un brâu undat de argint.

În partea superioară, în câmp de azur, se află un porumbel de argint în zbor din profil dreapta, înconjurat de 12 stele de aur în cinci colțuri așezate în formă de romb, flancat la dreapta de un soare de aur și la stânga de o semilună de argint, ambele figurate.

În partea inferioară, în câmp verde, se află un cerb auriu din profil dreapta, boncăluind.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Porumbelul, simbolul creștinătății, reprezintă Sfântul Duh, pace, dragoste, armonie și speranță, iar aștrii figurați provin din tradiția heraldică a zonei.

Cerbul reprezintă bogăția cinegetică a zonei.

Brâuul undat simbolizează râul Homorod, care străbate localitatea.

Cele douăsprezece stele reprezintă numărul satelor componente ale comunei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.2 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Fântânele, județul Arad

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Fântânele, județul Arad, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea elementelor stemei și semnificațiile acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

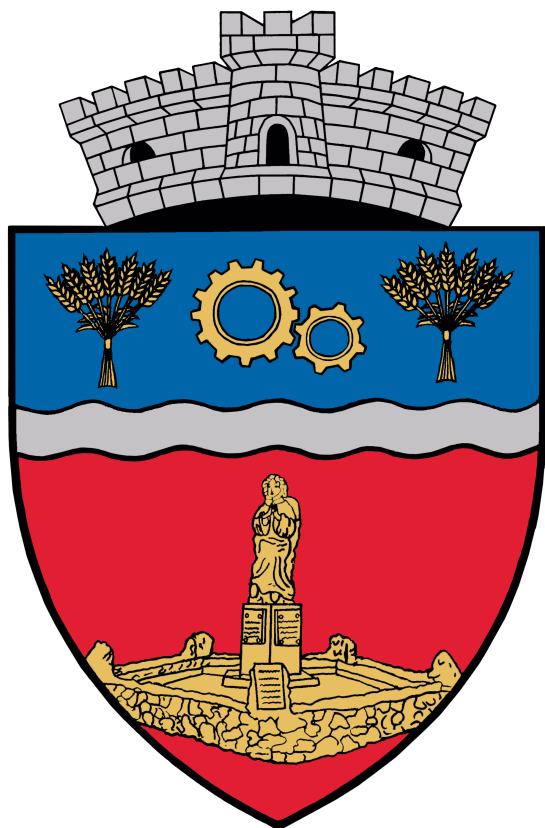
(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Sevil Shhaideh

București, 20 octombrie 2015.
Nr. 883.

STEMA
comunei Fântânele, județul Arad

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Fântânele,
județul Arad

Descrierea stemei

Stema comunei Fântânele, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat în șef de un brâu undat de argint.

În șef, în câmp albastru, este amplasat un angrenaj din două roți dințate, flancate dreapta-stânga de câte un mănunchi format din șapte spice de grâu, totul de aur.

În centru, în câmp roșu, se află o fântână arteziană, compusă din două socluri pentagonale, cu fețe trapezoidale. Pe soclul superior, pe care se află statuia unui înger, sunt amplasate două plăci dreptunghiulare, înscrisurate.

Socul inferior se află într-un bazin colector de piatră pentagonal, din care ies cinci stâlpi pe care se află tot atâtea plăci înscrisurate.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Monumentul arhitectural „Fântâna îngerului” reprezintă elementele istorice ale localității. Denumirea acesteia provine de la una din cele cinci fântâni pe care le-au săpat și pe care au așezat statuia unui înger coloniștii germani aduși aici în anul 1766. Pe plăci este înscrisă așezarea geografică și istoria comunei.

Brâuul undat reprezintă râul Mureș, care traversează localitatea.

Mănunchiurile de spice de grâu simbolizează cea mai veche ocupație a locuitorilor, agricultura, iar angrenajul roților dințate, potențialul industrial al localității.

Cele două mănunchiuri și cele două roți dințate indică numărul satelor componente ale comunei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN

**pentru aprobarea reglementării tehnice „Ghid pentru proiectarea și executarea instalațiilor de canalizare a apelor meteorice în clădiri civile, social-culturale și industriale.
(Revizuire Reglementarea tehnică P 96-1996)”, indicativ P 96-2015**

În conformitate cu prevederile art. 43 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, ale art. 2 alin. (3) și (4) din Regulamentul privind tipurile de reglementări tehnice și de cheltuieli aferente activității de reglementare în construcții, urbanism, amenajarea teritoriului și habitat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 203/2003, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 4 din 3 iunie 2015 al Comitetului Tehnic de Specialitate nr. 10 „Instalații și echipamente aferente construcțiilor” și Procesul-verbal de avizare nr. 1 din 5 iulie 2015 al Comitetului Tehnic de Coordonare Generală,

în temeiul prevederilor art. 10 din Legea nr. 10/1995, republicată, și ale art. 4 pct. II lit. e) și art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă reglementarea tehnică „Ghid pentru proiectarea și executarea instalațiilor de canalizare a apelor meteorice în clădiri civile, social-culturale și industriale. (Revizuire Reglementarea tehnică P 96-1996)”, indicativ P 96-2015, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin¹ se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 82/N/1996² pentru aprobarea reglementării tehnice „Ghid pentru proiectarea și executarea instalațiilor de canalizare a apelor meteorice din clădiri civile, social-culturale și industriale”, indicativ P 96-1996, precum și orice alte dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Sevil Shhaideh

București, 8 octombrie 2015.

Nr. 832.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

¹ Ordinul și anexa se publică și în Buletinul Construcțiilor, editat de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții, Urbanism și Dezvoltare Teritorială Durabilă „URBAN-INCERC”.

² Ordinul ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 82/N/1996 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

